

H E T E Z E L T J E

(Naar een sprookje
van Grimm).
L. Mulder - v. Lennep.

- Verteller: Daar waren eens een koning en een koningin, die heel rijk waren. Zij hadden alles wat zij wensten - alleen - geen kinderen.
Daarover klaagden zij dag en nacht.
Eindelijk verhoorde God hun gebeden. Zij kregen een kind, maar.... het zag er heel anders uit dan andere kinderen. Het was een ezeltje.
Nu was de koningin nog ongelukkiger. Hoor hoe zij klaagt.
- Koningin: O wat verschrikkelijk. Dat ezeltje - ik wil het niet als kind.
Het moet in het water geworpen.
- Koning: Neen Koningin. Wat God gegeven heeft is goed.
- Koningin: Wat moeten wij dan met dat ezeltje.
- Koning: Eenmaal zal hij mij toch opvolgen
Het zal op de koninklijke troon zitten
Hij zal de koninklijke kroon dragen.
- Koningin: It is wat moois - een ezel op de troon.
- Koning: Wacht maar. Hij zal nog heel veel leren.
Wij zullen nog heel veel plezier aan hem beleven.
- Verteller: Wat de koning voorspeld heeft, gebeurt ook.
Het ezeltje groeit op als een heel mooi ezeltje met een beelderig grijs vel en sierlijke lange oren.
Het is altijd vrolijk en het houdt heel veel van muziek.
Eens komt hij langs het huis van een beroemde luitspeler. Hij blijft staan en luistert naar de prachtige muziek. Als het uit is klopt hij aan.
- Meester: Einnen. Zijt gij het Prins Ezeltje.
- Ezeltje: O meester, ik heb genoten van uw prachtige muziek
Kunt u mij niet leren te spelen op de luit.
- Meester: Ach Prins. Ik weet niet of dat nu wel zo makkelijk zou gaan.
- Ezeltje: Probeer het toch. Ik zal zo mijn best doen.
- Meester: Goed. Kom dan morgen heel vroeg.
We zullen hard moeten werken.
- Ezeltje: Dank meester. Dank dat u het wilt proberen.

Verteller: Het lukt werkelijk. Het ezeltje geeft het niet op,
 Hoe moeilijk het ook valt.
 Na vele jaren oefenen leert hij prachtig op de luit
 spelen.
 Eens gaan het ezeltje en zijn getrouwe dienaar Robertus
 wandelen. Zij komen in een bos bij een heel stille
 bron. Het ezeltje holt vooruit, wil gaan drinken -
 ziet zich in het spiegelend oppervlak van het water.
 Daar barst hij in tranen uit. Robertus lijkt verschrkt
 naar hem toe.

Robertus: Wat heeft mijn meester?

Ezeltje: Ik heb mij zelf gezien. Ik wist niet dat ik zo lelijk was.

Robertus: U is toch een van de mooiste ezeltjes die er rond
 lopen.

Ezeltje: Maar een ezel. Ik wil hier weg. Ik wil hier weg.

Robertus: Waar wilt u dan heen?

Ezeltje: Ik wil de wereld in.

Robertus: Ik ga mee.

-o-

Verteller: Zo gaan ze samen op reis en komen in een rijk waar
 een oude koning heerst. Hij heeft een wonderschone
 dochter.
 Ze komen voor de poort van het paleis. Het ezeltje
 klopt aan en roept:

Ezeltje: Doe open. Hier is een gast voor de koning.

Verteller: De poortwachter steekt zijn hoofd buiten een raampje
 en roept:

Poortwachter: Een gast voor de koning! Het is hier geen dierentuin.
 Maak dat je weg komt.

Verteller: Daar begint de ezel prachtig op de luit te spelen.
 Als het lied uit is mompelt de poortwachter verbaasd:

Poortwachter: Een langoor op de luit. Dat heb ik nog nooit meegemaakt.
 Een langoor op de luit. Een gewone lang---

Robertus: Jij domoor. Het is geen gewone langoor. Doe open!

Poortwachter: Ja ja. Dat gaat zo maar niet. Dat moet ik eerst gaan
 vragen.
 (Aldoor mompelend:)
 Een langoor op de luit.
 Een langoor op de luit.
 (Eotst tegen de kamerdienaar).

Kamerdienaar: Kun je niet uit je ogen kijken. Waar moet jij naar toe?

Poortwachter: Laat me dadelijk bij de koning. Een langoor op de luit!

Kamerdienaar: En een kuiken op de fluit. Heb je soms te veel bier gedronken.

Poortwachter: Neen. Meld me dadelijk bij de koning. Ik moet de Koning spreken.

Kamerdienaar: Vooruit dan maar ---
Sire - de poortwachter heeft u iets te melden.

Koning: Laat hem binnen.

Poortwachter: Majesteit - Een wonder - Aan de poort staat een ezel op de luit te spelen - Prachtig - Hij vraagt of hij bij u mag komen.

Koning: Laat die muzikant maar binnen. Maar wij gaan eerst eten. Daarna kan hij zijn kunst laten horen.

(De ezel en Robertus komen binnen en worden met luid gejoel door de knechten in de voorzaal ontvangen).

Knecht 1: Ha ha een ezel.

Knecht 2: Een ezel met een knecht!

1: Klap eens met je oren.

2: Draai eens met je staartje.

1: Kom ezeltje, kom bij ons zitten.

2: Ik haal wel wat hooi voor je.

1: Jij weet er niets van. Distels wil hij.

2: Hooi!

1: Distels!

2: Hooi zeg ik je!

1: Wie zal het beter weten.

2: Jij natuurlijk. Jij bent zelf een ezel!

Hofmaarschalk: Kom mannen - maak niet zo'n lawaai. Straks hoort de koning het.
Heer ezel. Wilt u bij de knechts plaats nemen.

Ezel: Neen Hofmaarschalk. Dat wil ik niet. Ik ben geen gewone ezel.

Hofmaarschalk: Neemt u mij niet kwalijk. Wilt u zich bij het krijgsvolk voegen?

Ezeltje: Ook daar hoor ik niet. Bij de koning wil ik zitten.

Hofmaarschalk: Wat zegt u --- Ja - ja - Dat weet ik niet. Dat moet ik eerst gaan vragen.

-o-

Heer Koning , Mmmajesteit -

Koning: Wat is er Hofmaarschalk? U schijnt erg onthutst.

Hofmaarschalk: Dat ezeltje - ik durf het haast niet te zeggen --- wil bij u en de prinses aan tafel komen.

Koning: Dat vind ik goed. Leid hem naar de eetzaal. Hij mag naast de prinses zitten.

-o-

Verteller: De koning heeft geen spijt van zijn toestemming. Het ezeltje weet zich heel hoffelijk te gedragen. Hij bevalt de koning zo goed, dat hij lange tijd aan het hof mag blijven. Eerst is het ezeltje heel vrolijk en blij, maar gaandeweg wordt hij verdrietig en laat zijn oren hangen. Hij gaat naar de koning.

Ezeltje: Heer koning, ik heb een heerlijke tijd aan uw hof gehad. Maar nu moet ik weg. Geeft u mij verlof om te gaan?

Koning: Maar ezeltje! Wat is er met je? Je ziet er zo verdrietig uit.
Elijf toch bij me -
Ik zal je geven wat je wilt. Wil je goud?

Ezeltje: Neen dank u.

Koning: Wil je sieraaden?

Ezeltje: Neen dank u.

Koning: Wil je mijn halve rijk?

Ezeltje: Neen dank u.

Koning: Wil je mijn dochter tot vrouw?

Ezeltje: Ja ja ja! Dat wil ik zo graag!

-o-

Verteller: Zo wordt de prachtigste bruiloft gevierd, die je je maar denken kan.
Maar één is er, die geen plezier heeft.
Dat is de geliefde hofdame van de prinses.
Robertus ontmoet haar.

Robertus: Wat kijkt u slp.

Hofdame: Zou ik niet slp kijken als mijn prinses met een ezeltje getrouwd is?

Robertus: Weet u wat? U moet zich verstoppen in de kamer van de prinses en prins Ezeltje.

Hofdame: Verstoppen?

Robertus: Ja heus! Doe het maar. U zult wat zien!

-o-

Verteller: De hofdame doet het en ziet dat het ezeltje zijn huid afgooit en als een prachtige prins voor de prinses staat.
De hofdame snelt de volgende morgen naar de koning en zegt:

Hofdame: Koning, koning. Ik heb u een wonder te vertellen.

Koning: Wat dan?

Hofdame: Ik heb het gezien. Het is heus waar.
Het ezeltje is geen ezeltje, maar een echte prins!

Koning: Wat zeg je?

Hofdame: Ik heb het gezien, dat hij zijn huid afgooide. Daar stond een prachtige prins.

Koning: Die huid moet dadelijk verbrand. Ik zal mijn orders geven.

-o-

Verteller: Zodra de prins merkt dat zijn ezelshuid verbrand is, wil hij weg vluchten, maar de koning treedt hem tegemoet.

Koning: Waarom prins wilt u zich niet in uw ware gedaante aan ons vertonen? Blijf bij ons en regeer eens als een echte koning over dit rijk en dat van uw vader.

Prins: Ja - dat wil ik -

Verteller: Zo heeft, zo als eenmaal zijn vader voorspelde, het ezeltje de koninklijke kroon gedragen - maar dan in zijn ware gedaante.
Op naar de feestzaal, opdat wij deze heerlijke gebeurtenissen schitterend kunnen vieren.